Puigdemont: un mes d'anar per feina

El nou president ha iniciat el mandat amb un discurs desacomplexat sobre la independència, en paral·lel a més distensió en les formes i també més mà esquerra per al diàleg

S'ha proposat prioritzar el dia a dia del govern

Carles Puigdemont, saludant la gent congregada a les portes del Palau de la Generalitat, el dia que va prendre possessi com a presidentj. ramos

Més diàleg i cordialitat en les formes, sense perdre de vista l'objectiu final marcat pel mandat de les urnes el 27-S: la independència, que ahir va reiterar a Catalunya Ràdio que serà "aviat". Quan es compleix un mes de la presa de possessió de Carles Puigdemont i el seu govern, el 12 i el 14 de gener, respectivament, ja es poden intuir canvis en les maneres de fer al capdavant de la Generalitat, marcats no tan sols pels acords entre Junts pel Sí i la CUP i el full de ruta d'una legislatura que té la data de caducitat fixada en 18 mesos, sinó també pel segell personal imprès pel nou president.

La prioritaten la urgència social i el sorgiment d'altres debats han retirat el procés de la primera línia de foc

El relleu de Mas

s'ha mostrat ferm en el cos a cos polític i també ha reimpulsat
les relacions internacionals

No sóc donat al vertigen [...]. Al Parlament, vaig intentar que quedés clar que al davant no
hi tenien un holograma

Aquest és un govern
al qual jo he demanat un tarannà de diàleg permanent amb
tots els grups

He vingut a fer una feina que no té continuïtat. La propera etapa demanarà
nous perfils

[Als cònsols] Se'ls gira feina, perquè Catalunya serà independent d'aquí a pocs mesos [...].
Expliquin-ho bé

No hi haurà cap pas definitiu en el procés que no estigui avalat per més del 50% de
la gent a les urnes

Em comprometo a treballar per explicar i implicar, estabilitzar i asserenar... Sóc fal·lible, però
insubornable

L'Estat ha dimitit de la seva responsabilitat
en les infraestructures. Si nosaltres no ens les fem, no ens les faran

Les primeres passes han d'assenyalar molt bé per què estem fent
el procés: per la gent que ho passa malament

El semidesconegut Puigdemont, que ja va avisar des del minut zero que no renunciaria a les seves conviccions tot prometent fidelitat al poble català i no pas al rei o la Constitució, va ser acollit pel món unionista gairebé amb tant menyspreu com sorpresa, començant pel mateix Felip VI, que es va negar a rebre la presidenta del Parlament perquè li comuniqués oficialment el nomenament, i continuant per Mariano Rajoy, que ha refusat parlar amb ell tot i la patinada quan va ser apel·lat per un fals Puigdemont en un programa radiofònic d'humor. En la mateixa línia d'aparent indiferència, l'endemà que prengués possessió, el nou president admetia que no li havia trucat per felicitar-lo cap dels líders polítics estatals ni autonòmics –n'hi ha que ho farien més tard–, ni tan sols el lehendakari.

“No ens enganyem, no és una bèstia política com Mas”, comentava sorneguer, just abans d'iniciar-se el ple d'investidura, un diputat popular, que no dissimulava certa satisfacció perquè l'acord de govern a Catalunya podria facilitar el front unionista que proposava Rajoy a l'Estat. Els populars catalans es feien moltes il·lusions, però un mes després les seves càbales no s'han acabat de complir. I no tan sols perquè a Madrid el més calent encara és a l'aigüera... Bregat en el cos a cos en l'àmbit municipal, Puigdemont ha demostrat no tan sols fermesa en les accions, sinó agilitat dialèctica per tornar tots els dards que des del principi li ha llançat l'oposició. Així ho va fer ja en el ple d'investidura i ho va repetir la setmana següent, quan va comparèixer al Parlament per explicar el nou govern i el projecte de legislatura, així com en l'única sessió de control que ha afrontat a la cambra, el 3 de febrer.

En paral·lel, a més, Puigdemont ha començat a conrear les relacions internacionals i ha explotat els seus dots de poliglot, amb entrevistes com la que va concedir a l'agència Bloomberg, en què va demanar flexibilitat a la UE per respondre al procés democràtic que viu Catalunya, i en la recepció que va oferir dijous passat a una vuitantena de representants del cos consular a Barcelona, en què els va deixar ben clar que se'ls “gira feina” en els propers mesos perquè el procés va de debò, i per tant hauran d'estar molt atents i explicar bé tot el que vagi passant.

I és que Puigdemont va de cara i parla clar, i si no que ho preguntin al secretari d'estat d'Infraestructures, Julio Gómez Pomar, davant del qual divendres, en la inauguració de la nova línia de metro fins a l'aeroport, va retreure a l'administració de l'Estat la seva escassa inversió en infraestructures, i li va refregar que el que gestiona la Generalitat funciona millor. Fins i tot el líder del PP català, Xavier García Albiol –possiblement un dels dirigents amb qui manté una relació més freda–, va marxar de l'acte com a protesta.

Cuidar les relacions personals

El president, en tot cas, ha volgut posar en relleu la proximitat del municipalisme, arran de la seva trajectòria a Girona i al capdavant durant sis mesos de l'Associació de Municipis per la Independència (AMI), que li atorga una imatge i un posat més propers que els d'Artur Mas. El gironí, que no ha deixat del tot la residència a la ciutat, té molt present, i així ho destaca, la importància dels ajuntaments i els moviments de base per al procés, i ha explotat amb naturalitat el fet de ser el primer president de comarques des de la recuperació de la democràcia. Va ser simbòlic, per exemple, que mantingués la primera trobada a Palau amb un alcalde petit, el d'Artesa de Lleida, i que la seva primera visita fos amb motiu de l'arribada dels nous trens adquirits a la línia de la Pobla de Segur, una de les poques que gestiona la Generalitat.

En tot cas, la mateixa experiència a l'Ajuntament també ha servit a Puigdemont per tenir especial cura de les relacions personals per sobre de les discrepàncies ideològiques com a recepta per mantenir un fil de diàleg sempre obert, un mètode que ell mateix reivindicava, el dia que va renunciar a l'alcaldia, com a "estil gironí" de fer política. Un estil que li va permetre governar quatre anys i mig tot i estar en minoria... El president potser va tenir poc a dir en el nomenament dels seus consellers, pactat des de feia mesos entre CDC i ERC, però sí que els va demanar des del primer dia predisposició per arribar a acords amb tothom. El nou conseller de Territori, Josep Rull, ja ha reclamat a Foment, per exemple, el traspàs íntegre tant de la gestió del servei com de totes les línies ferroviàries internes del país. I el president ha estat el primer a predicar amb l'exemple encetant una ronda de contactes amb els líders de l'oposició i diversos agents socioeconòmics, amb qui ha arribat a compromisos sorprenents tot i les discrepàncies.

La CUP, que va facilitar la pròrroga del pressupost i amb la qual ha iniciat converses per aprovar-ne un de nou (també n'ha iniciat amb diversos creditors per diferir el retorn del deute), ha admès que el fet que Puigdemont conegui la seva manera de treballar de l'etapa a Girona fa més fàcil el diàleg ara. Lluís Rabell, de Catalunya Sí que es Pot, va sortir de la trobada convençut que la comissió d'estudi del procés constituent serà un bon lloc per llimar diferències, i que es pot parlar del seu suport al pressupost. I amb l'alcaldessa de Barcelona, Ada Colau, no només van pactar desencallar el metro a la Zona Franca i donar via lliure al tramvia per la Diagonal –de fet ja s'hi havia compromès Mas–, sinó que la sensació és que hi ha bona sintonia i que arribaran més acords. Fins i tot amb Inés Arrimadas, la cap de l'oposició, el president s'ha compromès a crear un equip d'interlocució per aprofundir en qüestions més enllà del procés sobiranista en què es poden buscar acords, com ara la llei electoral, la formació professional i les infraestructures.

La gestió i el discurs social

I és que aquesta és una altra qüestió a la qual Puigdemont ha atorgat una rellevància absoluta: en paral·lel a un discurs sobiranista tan natural com desacomplexat, el propòsit ha estat donar total prioritat a l'acció quotidiana, començant per la de més urgència social, tal com marca l'acord amb la CUP. És així com, subtilment, tot allò referit exclusivament al procés, que d'altra banda exigeix també certa discreció, ha abandonat la primera línia mediàtica per treballar en la millora de la gestió del dia a dia, fet que també es veu com la manera més vàlida de sumar simpaties al projecte del nou estat. Simpaties que faran falta quan s'hagi de ratificar la independència a mitjà termini, ja sigui en un referèndum pactat amb l'Estat –que sembla impossible ara mateix– o en el de ratificació de la Constitució catalana, que hauria de seguir les eleccions constituents que, si es compleix el full de ruta pactat, s'haurien de fer al voltant de l'estiu de l'any vinent.

També ha contribuït al fet que hi hagi més discreció mediàtica a l'entorn del procés –tot s'ha de dir– la reobertura de polèmiques com la de rodalies per una nova incidència als túnels de Barcelona que n'ha evidenciat la deixadesa i el retorn del contestat pla hidrològic de l'Ebre. A més, els focus s'han situat aquestes setmanes a Madrid, on encara s'esbatussen per veure qui forma govern, malgrat que l'executiu en funcions ha volgut utilitzar el procés català gairebé com a raó principal per reclamar un acord a tres bandes entre el PP, el PSOE i C's. Rajoy, a més,–a qui Puigdemont ha tornat la pilota menystenint la seva condició de president en funcions– ja ha complert la promesa de no deixar-ne passar ni una i ha presentat recurs al TC contra la creació de la conselleria d'Exteriors i la comissió parlamentària d'estudi del procés constituent, tot avisant de l'hostilitat que vindrà si és reelegit.

Llei contra el canvi climàtic

Amb tot, i a banda de la culminació del metro fins a l'aeroport, un projecte ja iniciat en l'època de Jordi Pujol, en un mes encara és poca l'obra de govern avaluable. De fet, l'executiu s'ha donat dos mesos més per presentar un

pla de legislatura, i el més rellevant que ha aprovat ha estat un altre compromís contret per Mas en la cimera mundial de finals d'any a París: una llei contra el canvi climàtic que, entre altres mesures, inclourà taxes als vehicles més contaminants. La formació de govern, això sí, ha permès que l'activitat parlamentària s'hagi desencallat amb la creació de comissions i la compareixença dels consellers. El primer ple ordinari després de la investidura, a més, va donar llum verd unànime al retorn de la paga extra que els funcionaris van perdre el 2012.

Això sí, en la carpeta d'assumptes pendents del president, hi ha amb lletres grans BCN World, projecte al qual no renuncia tot i l'oposició d'ERC i l'acord amb la CUP pel qual en teoria quedava congelat. En el que s'ha interpretat com una fugida endavant, Puigdemont ha proposat unilateralment una consulta en termes poc clars, que no ha acabat de convèncer ningú. És la primera pedra a la sabata d'un govern que tot just comença a gatejar.

+

-

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 14-02-2016 Pàgina 34
-El Punt Avui. Barcelona 14-02-2016 Pàgina 8
-El Punt Avui. Camp i Ebre 14-02-2016 Pàgina 8
-El Punt Avui. Lleida 14-02-2016 Pàgina 8
-El Punt Avui. Maresme 14-02-2016 Pàgina 8

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/941564-puigdemont-un-mes-danar-per-feina.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui